

Sygn. akt IV CSK 300/15

POSTANOWIENIE

Dnia 17 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z wniosku J. M.
przy uczestnictwie A. M.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 17 listopada 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w Gdańsku
z dnia 29 maja 2014 r., sygn. akt III Ca 311/13,

odrzuca skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 29 maja 2014 r. Sąd Okręgowy w wyniku apelacji uczestnika postępowania zmienił częściowo postanowienie Sądu pierwszej instancji dokonujące podziału majątku wspólnego byłych małżonków J. M. i A. M., a w pozostałej części oddalił apelację.

W skardze kasacyjnej uczestnik postępowania zarzucił naruszenie art. 233 § 1 w zw. z art. 391 k.p.c. oraz art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c. polegające na przyjęciu przez Sąd drugiej instancji za własne ustaleń faktycznych Sądu Rejonowego, bez jakichkolwiek merytorycznych rozważań w tej kwestii w sytuacji, gdy zarzuty apelacji obejmowały przede wszystkim sprzeczność ustaleń Sądu pierwszej instancji ze zgromadzonym materiałem dowodowym, co skutkowało tym, że zarzuty apelacji nie zostały rozpoznane.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (porównaj postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2005 r. III CSK 13/05, OSNC 2006/4/76).

Analizując podniesiony przez skarżącego zarzut naruszenia art. 233 § 1 w zw. z art. 391 k.p.c. oraz jego uzasadnienie należy stwierdzić, że w całości stanowi on wyłącznie polemikę z oceną zebranego w sprawie materiału dowodowego przez Sądy obu instancji oraz oceną prawidłowości przeprowadzenia postępowania dowodowego przed Sądem pierwszej instancji dokonaną przez Sąd drugiej instancji a w konsekwencji polemikę z ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego postanowienia. Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał na niedopuszczalność oparcia skargi kasacyjnej na zarzucie naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. (porównaj między innymi wyroki z dnia 13 stycznia 2010 r. II CSK 372/09, z dnia 16 listopada 2012 r. III CSK 73/12 i z dnia 21 marca 2013 r. III CSK 216/12, niepubl.).

Uzasadnienie przez skarżącego zarzutu naruszenia art. 378 i art. 382 k.p.c. również sprowadza się w istocie do kwestionowania oceny dowodów dokonanej przez Sąd Okręgowy i przedstawienia własnej oceny co do przynależności do majątku wspólnego kilku składników, odmiennej od oceny Sądów obu instancji, co jednak niewątpliwie nie uzasadnia zarzutu naruszenia art. 378 ani art. 382 k.p.c.

(porównaj postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 maja 2015 r. IV CSK 650/14, niepubl.).

W konsekwencji należy uznać, że zarzuty podniesione w skardze kasacyjnej mają na celu jedynie podważenie ustaleń faktycznych i zakwestionowanie oceny dowodów, a tym samym, zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., nie mogą stanowić podstawy skargi kasacyjnej, co prowadziło do jej odrzucenia w oparciu o art. 398⁶ § 3 k.p.c., bowiem nie zawiera ona żadnych innych podstaw.